

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Euseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escriv (Castelló de la Plana).
Mercè Ibarz (Barcelona).
Miquel Martínez (Alacant).
Josep Rosselló (Ciutat de Mallorca).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Barceló, Francesc Cutillas.
Disseny i maquetació:
Casanova.
Logotip: Josep Hortolà.
Foto portada: V. Gamir, J. Vicent, F. Cutilles.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, 8. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Angels Lull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia
Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, Biel Mesquida.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Parlar de morts

La història interna de la Televisió Valenciana, nonata i potser avortada quan ja tenia els permisos necessaris per a nàixer, serà sens dubte un dels episodis més interessants de l'actual procés autonòmic.

Com el lector probablement recordaran, es tracta d'una iniciativa recollida per l'Estatut d'Autonomia, que en l'article 37.3 faculta la Generalitat per a «regular, crear i mantenir televisió, ràdio i premsa pròpies».

D'acord amb aquesta possibilitat, el Consell féu els passos que calia per tenir accés al tercer canal, amb una televisió que seguís el camí obert per TV3 de Catalunya i per Euskal Telebista, camí que també ha seguit el govern autònom de Galícia.

El 27 de juny passat, les Corts valencianes aprovaren per unanimitat la llei que creava l'entitat pública Radiotelevisió Valenciana. Aquesta entitat tenia consigna el dos per cent del Programa d'Inversions Regionals. És a dir, uns centenars de milions de pessetes.

Tant el president Joan Lerma com el conseller de la Presidència, Rafael Blasco, en distintes declaracions a EL TEMPS, es mostraven satisfets de la marxa del projecte. Al seu torn, el conseller Ciscar arrufava el nas. Després, vingué Felipe González i, en una reunió de premsa, afirmà que ell «no inclouria l'esforç autonòmic de fer una televisió autonòmica entre les prioritats de gestió de les autonomies». El president Lerma es va afanyar a discrepar-hi.

D'acord amb les últimes informacions, no sembla que aquesta discrepància haja valgut per a gran cosa, ja que es pot creure que, definitivament, no hi haurà TVV i que els

esforços es dirigiran a prestar suport al centre de RTVE a València. Tot per a Aitana. Canvi de director, més hores d'emissió, valencianització lingüística de programes i més recursos econòmics. Així es podria resumir el viratge en aquesta qüestió i és un viratge interessantíssim, sobre el qual caldrà parlar amb més deteniment.

La primera cosa que preocupa, en tot això, és la facilitat amb què el govern valencià pot canviar d'idea, sense donar-ne explicacions públiques. No parlem d'un projecte qualsevol, ni d'un pressupost reduït ni d'una idea desdenyable. Parlem d'una de les iniciatives més ambicioses que un govern autònom podia plantejar-se, que ja s'havia plantejat amb l'aquiescència plena d'allò que se'n diu «els representants de la voluntat popular» i que ara, de sobte, sembla quedar abandonada pel camí, com si es tractàs d'un petit oblit, d'una mutació sense importància.

La cosa és clara i ve de lluny. Gallecs, bascos i catalans del Principat tindran televisions autonòmiques, perquè pertanyen a les famoses «nacionalitats històriques». Ja saben, tot allò que va donar tant de si des d'abans de la mort de Franco, per a saber quins territoris tindrien dret a l'autonomia i que, després, serví per a establir diferències qualitatives entre els graus d'autonomia distribuïda d'acord amb la coneguda fórmula «café per a tots».

Res de nou a l'oest, doncs. Som on érem. Un govern valencià pot prendre una decisió, d'acord amb les facultats que li atorga l'Estatut. El parlament autònom s'hi mostra totalment d'acord. Hi ha uns recursos econòmics assignats. És igual. A última hora es canvia i ací no ha passat res. I, sobretot, ni parlar-ne. Silenci, resignacions i somriures.

Francesc Pérez i Moragon